

Arrest

nr. 234 830 van 3 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 november 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2020 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juni 2018 dient verzoekster een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als "echtgenoot/partner" van de heer A. B., van Belgische nationaliteit. Op 10 december 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van

meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad vernietigt bij arrest nr. 221 789 van 27 mei 2019 voormelde beslissing. Op 18 november 2019 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die op 3 december 2019 aan verzoekster wordt betekend:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.06.2018 werd ingediend door:

Naam: S. (...)

Voorna(a)m(en): F. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 01.01.1964

Geboorteplaats: Midar

Identificatienummer in het Rijksregister: (...) (RR-nummer (...) werd geannuleerd)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op datum van 22.06.2018 heeft betrokkene een aanvraag tot vestiging ingediend in de hoedanigheid van een gezinslid, met name in functie van haar Belgische echtgenoot, de genaamde B. A. (...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd reeds behandeld op 10.12.2018, echter werd de beslissing vernietigd door de RVV bij arrest 221 789 op 27.05.2019. Daarom dient heden een nieuwe beslissing genomen te worden.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een uittreksel van Belfius dd. 26.06.2018 voor met een storting van FOD Sociale Zekerheid met een inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) en integratietegemoetkoming (IT) ten bedrage van 1290,25 euro voor de maand juni 2018.

Voor wat het rekeningsaldo van € 11 283,39 betreft dat blijkt uit het rekeninguittreksel 26.06.2018 dat werd voorgelegd, dient opgemerkt te worden dat het loutere gegeven dat referentiepersoon inmiddels heel wat gelden op zijn rekening heeft staan, slechts een momentopname betreft. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt hoelang deze sommen al op de rekening van de referentiepersoon staan, zodat er niet kan beoordeeld worden of deze afdoende stabiel zijn. Bijgevolg kan ook dit niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen zou beschikken.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers hij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoefteanalyse te worden doorgevoerd. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 22.06.2018 uitdrukkelijk werd opgenomen dat 'Voor zover de

bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.' Betrokkene bleef ondanks deze uitdrukkelijke vermelding in de bijlage 19ter in gebreke om dergelijke bewijzen aan het bestuur over te maken terwijl zij wist of diende te weten dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon lager liggen dan het aangehaalde referentiebedrag. Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat er € 182 als maandelijkse huishuur moet betaald worden. Dat is een bedrag dat aangepast is aan het bescheiden inkomen van de Belgische referentiepersoon en getuigt er impliciet van dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert en de referentiepersoon zich daarvan bewust is gezien hij een sociale woning betreft. Indien zij voldoende inkomen zou hebben, zou hij immers € 492 (+ index) per maand aan huur moeten betalen. Na aftrek van de maandelijkse huurlasten van het totale beschikbare inkomen, blijft er voor alle resterende kosten slechts € 1108,25 ter beschikking om betrokkene, zichzelf én zijn studerende dochter te kunnen onderhouden. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-) communicatie, kledij, voeding, studiekosten...) met dit bedrag kunnen betaald worden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 42. §1 JUNCTO 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDS-, HET REDELIJKHEIDS- EN HET VERTROUWENSBEGINSSEL: VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSSEL: EN VAN ARTIKEL 40TER VAN DE VREEMDELINGENWET

1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende: 'De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]'

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen. Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine). De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5. Verzoekster is, zoals hierboven gesteld, de echtgenote van haar Belgische man, de heer B. A. (...). Partijen zijn gehuwd te Antwerpen. Op 22.06.2018 diende verzoekster een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van haar Belgische echtgenoot. Deze aanvraag werd geweigerd op 10.12.2018 (STUK 3). Verzoekster ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en werd in het gelijk gesteld (STUK 4). De bestreden beslissing werd vernietigd. Verwerende partij diende aldus een nieuwe beslissing te nemen. Op 18.11.2019 werd evenwel alweer een weigeringsbeslissing genomen (STUK 1), betekend aan verzoekster op 03.12.2019 (STUK 2). Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vreemdelingenwet. Artikel 40ter Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...). Artikel 42 § 1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: (...). In de eerste bijlage 20 dd. 10.12.2018 werd samenvattend het volgende gesteld: (...). Verzoekster ging hiertegen in beroep en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde het volgende: (...). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

oordeelde de bovengenoemde inkomsten van de referentiepersoon wel degelijk in aanmerking moesten worden genomen. De bestreden beslissing werd vernietigd en verwerende partij diende een nieuwe beslissing te nemen, ditmaal rekening houdende met deze inkomsten. Dit gebeurde op 18.11.2019 (STUK 1).

6. In de huidige bestreden beslissing wordt de aanvraag tot gezinshereniging geweigerd omdat verwerende partij stelt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Daar de bestaansmiddelen niet ten minste gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002, diende er een behoefteanalyse te gebeuren overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet. Artikel 42 § 1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: (...). De motivering die hierop volgt in de bestreden beslissing is evenwel totaal hypothetisch en uit de lucht gegrepen... Verwerende partij stelt immers het volgende:

"[...] blijkt alvast dat er € 182 als maandelijkse huishuur moet betaald worden. Dat is een bedrag dat aangepast is aan het bescheiden inkomen van de Belgische referentiepersoon en getuigt er impliciet van dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert en de referentiepersoon zich daarvan bewust is gezien hij een sociale woning betreft. Indien hij voldoende inkomen zou hebben, zou hij immers € 492 (+ index) per maand aan huur moeten betalen."

Op deze manier houdt de verwerende partij rekening met een hypothetische situatie en een hypothetische huurprijs die niet van toepassing is op de situatie van verzoekster en de referentiepersoon. Betrokkenen wonen in een sociale huurwoning, waarvoor zij € 182 huur per maand betalen. Zij houden bijgevolg nog voldoende over om maandelijks rond te komen. De referentiepersoon ontvangt immers maandelijks een nettobedrag van € 1.361,20 (STUK 5) waarvan slechts € 182 naar huur gaat. Dit betreft met andere woorden een maandelijks financieel inkomen dat sinds jaar en dag regelmatig en stabiel is. Uit het administratief blijkt dan ook dat de zichtrekening van de referentiepersoon een positief saldo vertoont van € 11.283,39 (STUK 6). Hiermee hield verwerende partij totaal geen rekening... Nochtans toont het aan dat het inkomen van de referentiepersoon én voldoende is om maandelijks rond te komen én voldoende is om daarnaast zelfs te kunnen sparen. Het kan dan ook niet ernstig betwist worden dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon minstens toereikend zijn in de zin van artikel 40ter Vreemdelingenwet. Door op dergelijke wijze te oordelen heeft verwerende partij aldus het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Het redelijkheidsbeginsel enerzijds wordt geschonden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine). Het zorgvuldigheidsbeginsel anderzijds wordt geschonden doordat verwerende partij haar beslissing niet heel gestoeld op een correcte én volledige feitenbevinding. Zij diende de gegevens correct te bestuderen en te beoordelen, daar het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, en te baseren op alle dienstige gegevens en stukken in het dossier (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

7. Gelet op het bovenstaande, mag het duidelijk zijn dat verzoekster op afdoende wijze heeft bewezen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet en dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voldoende toereikend zijn. Verwerende partij heeft de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd. Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster "niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van

meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie”, omdat na een behoefteanalyse blijkt dat “Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn”.

Verzoekster maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

De gemachtigde beschikt bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

De gemachtigde is nagegaan of verzoekster heeft aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoekster heeft de volgende stukken voorgelegd: een uittreksel van Belfius van 26 juni 2018 met een storting van FOD Sociale Zekerheid met een inkomensvervangende toegemoetkoming (IVT) en integratietegemoetkoming (IT) t.b.v. 1.290,25 euro voor de maand juni 2018 en een rekeningsaldo van 11.283,39 euro.

De gemachtigde heeft inzake het rekeningsaldo van de referentiepersoon niet op kennelijk onredelijke wijze overwogen dat het slechts een momentopname betreft. Verzoekster betwist dit niet noch het motief dat er geen bijkomende documenten werden voorgelegd waaruit blijkt hoe lang deze sommen al op de rekening van de referentiepersoon staan, zodat er niet kan beoordeeld worden of deze afdoende

stabilen zijn. Verzoekster maakt ook de bewering niet hard dat het aantoonst “dat het inkomen van de referentiepersoon én voldoende is om maandelijks rond te komen én voldoende is om daarnaast zelfs te kunnen sparen”. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat het rekeningssaldo niet aanvaard kan worden als bewijs dat de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen zou beschikken.

De gemachtigde heeft derhalve terecht enkel rekening gehouden met de IVT en IT t.b.v. 1.290,95 euro. De gemachtigde stelt vast dat het gemiddeld bedrag dat maandelijks ontvangen wordt geen 120% van het leefloon van een persoon met gezinslast bedraagt. Verzoekster betwist niet dat dit bedrag ontoereikend is. Vervolgens ging de gemachtigde over tot het uitvoeren van een behoefteanalyse, conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“Art. 42. § 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Op basis van de door verzoekster neergelegde gegevens besloot de gemachtigde dat een bedrag ter waarde van 120% van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan verzoekster toe te kennen. Verzoekster betwist vooreerst niet dat zij nagelaten heeft om bewijzen van vaste en variabele kosten van de referentiepersoon en zijn gezinsleden voor te leggen. Evenmin betwist zij dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert en dat hij zich daarvan bewust is gezien hij een sociale woning betreft. Integendeel, zij erkent in haar verzoekschrift dat de referentiepersoon in een sociale huurwoning woont. De gemachtigde heeft voorts vastgesteld dat er na aftrek van de maandelijkse huishuur nog 1.108,25 euro overblijft om de referentiepersoon, verzoekster én zijn studerende dochter te kunnen onderhouden. Ook dit wordt niet betwist.

Met betrekking tot de huurprijs gaat verzoekster uit van een verkeerde lezing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde “€ 182 als maandelijkse huishuur” in rekening heeft gebracht en niet € 492. De bedenking dat “Indien zij voldoende inkomen zou hebben, zou hij immers € 492 (+ index) per maand aan huur moeten betalen” is overbodig. De verwerende partij heeft dus geen hypothetische situatie en hypothetische huurprijs in rekening gebracht.

De gemachtigde heeft niet op kennelijk onredelijke wijze terecht besloten dat het, “bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, niet ernstig aan te nemen is dat alle andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-) communicatie, kledij, voeding, studiekosten,...) met dit bedrag kunnen betaald worden”.

De Raad stelt vast dat verzoekster ook in het verzoekschrift geen enkele toelichting verschaft aangaande de vaste en variabele kosten. Zij maakt niet aannemelijk dat het inkomen van de referentiepersoon voldoende zou zijn om zichzelf, verzoekster én de studerende dochter te onderhouden.

Verzoekster maakt de schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC